

לו א מי פ"ס מלהלום
 מלהלום לפס' י' ו' מנג
 נגון יהו טומ"ה ד"ר מני
 מני טומ"ה כ"ג:
 לו ב מי פ"ס מגלה
 הוגן וחיק לפס' י' מנג
 מנג עגן טומ"ה ח"מ
 קולן מל שפ"ח י' כ:
 לח ד מי סס' נב' נב' טומ"ה כ"ג:
 לט' ה מי סס' פ"ד
 הילכה גי סמן סס:
 מ ז סס פ"ד נב' נב'
 ט' סמן טומ"ה כ"ג:
 ח' מ' מני מל שפ"ח כ"ג:

הגהות הב"ח

גָּלוּיָה הַשׁ"ם

הגהות מהר"ב רשבורג

ב-^ט בוכמן סה דמי כוונת נומן וטפי ר' יוסי כלהן קער צותם וויסי ר' עלי גדר בבלגיות חייך בוכמן מנוס חלמיין מנוס קומפני וצקם קומפני ר' מיניה ר' צויזו צלטמא וצקם קומפני לר' ער עלאס' זמפסיד ליבר צהס נלען קוממען ידו ה' רגלו דיס ליל דווולז'ן איזאול צפלטימוטיס ועכדיין ארן יילן צפנאנן סס פטמור קיטסואין ופיטם צפנאנן צה קההמם כמו חלה דלמאן צפלקן קוממען ודקודזין (ט' י' טס) הסטטיטים לנעםטפה אדסן ווילן ייגזען עעל גדר

בגון שחדרשו. וְי"ט וּמִמְלָא:

לעלי ניחח לדמל מנק' ציטים טיקן כלם צדוקה:

שכנת צכלן דמי כלו מכם נימר כל מים כלם צדוקה:

שבת גדרלה לعبد. כי סה לי צער מה לי יד סה

תורה אור השלם

1. ובו יודה אשען
עלעהו זאבר לו וקסם
עלינו וכברנו נשָׁמַת
נונס אל אתחה
אל. דברם ט' א
 2. כי קצ'ו אַשְׁשִׁים תְּהִירָה
אשׁ ואיזו זקבה אשתה
האחד להציל את אישת
קיד מפחו ושלחה יודה
והיהקה במושביה:
דברם כ' א

רבינו חנナル

ה' ששה בלא זבוחה, טפזא זוז מא נפלו
ב' באודוניה אלא הכא במאי עסקנין בגין
שנגיילחו גילחו מהדר הדר ייחינו בעין אמר
הכא בגין עסקנין שנכו^ג נשא דלא
ההדר צער דאית ליה קרטופני בראשיה וצוחו
מהנהו קרטופני ריפוי דבעיא אסוי שבת
ההדרה מוקרי כי כובי דבעיא מהוי גנוו אידישא
לא מהוי מהנהו קרטופני בושת אין לך בושת
הדרול מזה ומילתא דבעיא ליה לרבה פשיטא
ה' לאבי להך גיסא ולרבא להך גיסא
אתהתרם^ה הכהו על ידו זמחה וסופה לחזור
אכבי אמר גותן לו שבת גדולה ושבת קטנה
ררבא אמר איןנו גותן לו אלא דמי שבתו
שבכל يوم ויום איתמר הקוטע דעד עבר עברי
של חברו אכבי אמר גותן לו שבת גדרלה
יעבד^ו ושבת קטנה לרבע רבע אמר ה' הכל
גונתן לעבד וילקה בהן קרקע והרב אוכל
פירות יפשיטה פיחת אצל עצמו ואצל רבו
לא פיחת היכי דפסקה לריש אוניה או
לוריש נהיריה הכל לעצמו פיחת אצל רבו
אלוגנטא דאבי ורבא: בושת הכל לפי
הרמב"ש והמתביש: מני מתניתין לא רב
מנאייר ולא ר' יהודה אלא ר' שמעון היה
דרתנן וכולן רואין אותן כאלו הם בני חורין
שידרו מנכסיהם שהן בני אברהם יצחק
יעקב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר הנدول
לפי גודלו והקטן לפי קטנו רב שמעון אומר
עשירים^ז רואין אותן כאלו הם בני חורין
שידרו מנכסיהם ענויים בפחדותן שבזה^ח מני
(חשתא) اي רב מאיר מתניתין קתני הכל
לפי המביש והמתביש ורב מאיר כולהו
בבבורי הדרי נינחו ואי ר' יהודה מתניתין
קתרני המביש את הסומא חיב ואלו ר'
הודה אומר סומא אין לו בושת אלא לאו
רב שמעון היה אף' תימא ר' יהודה כי אמר
יע' יהודה סומא אין לו בושת למשקל מיניה
ה' מדקוני ספרא המביש את הדשן חייב
מא שביביש פטור מכלל שלא שנא הכי ולא
תיזין רב שמעון היה: מאן תנא להא דתנו
ביביש את הגדל נוון לגודל דמי בושתו
ו' את בן חורין גותן לבן חורין דמי בושתו
א' רב' יהודה ולא רב' שמעון קא סלקא
גדול בנכסים اي רב' מאיר האמר כולהו
ה' האמר אין לעבדים בושת ואי ר' ש האמר
זה פטור Mai טעהא בקטלא מה קטלא עד
ו' וקם עליו עד שיתכוון לו^ט בושת נמי
ח' יהודת זדה והחויקה בממושיע עד שיתכוון
י' יהודת אמא אפלוא תימא רב' מאיר מי סברת
בכיסים לא גדול ממש וקטן קטן ממש
ו' רב פפא דמיכלמו ליה ומיכלם הכא נמי
דמיכלמו